

Váy cưới đỏ

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Lam cuộn những sợi chỉ màu vung vãi trên sàn vào từng cuộn nhỏ. Nhẹ nhàng và tỉ mỉ. Chiếc váy cưới đỏ tươi óng ánh trên manocanh. Nắng chiều nhẹ nhàng nhưng vẫn đủ làm chiếc váy sáng lên rực rỡ. Những hạt pha lê xanh, đỏ đủ sắc màu còn rơi vãi trên sàn nhà cũng óng ánh hoà điệu.

Hai tháng. Cho chiếc váy cưới đỏ tươi. Cho tình yêu chờ đợi 10 năm. Cho lễ cưới mơ ước của Lam.

Studio Áo cưới Nhớ Thương vào một buổi chiều nắng yên ả.

Phương bước vào Studio, đập vào mắt cô là hình ảnh chiếc váy cưới. Màu đỏ tươi. Pha lê lấp lánh. Cô bị choáng ngợp bởi sự lộng lẫy và kiêu sa đó. Có những thứ ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy bạn sẽ biết nó dành riêng cho mình. Đối với Phương, chiếc váy này là một trong những thứ đó, cô biết đây chính là chiếc váy mà mình cần tìm. Cho lễ cưới của mình.

- Xin chào chị! Chúng tôi có thể giúp gì cho chị ạ? - Một nhân viên đến bên cạnh Phương mỉm cười chuyên nghiệp.

- Tôi muốn thử chiếc váy này! – Phương chỉ vào con manocanh đứng ở góc phòng, trên thân khoác chiếc váy cưới mà cô thích.

- Thưa chị! Chiếc váy này không phải hàng thử ạ! – Cô nhân viên lịch sự trả lời với vẻ mặt áy náy – Chị có thể chọn mẫu khác, bên cửa hàng chúng tôi còn rất nhiều mẫu mới. Chị muốn mẫu áo cưới như thế này, chúng tôi có thể giới thiệu.

- Tại sao vậy? Tôi rất thích cái váy đó! - Phương nhìn chiếc váy với vẻ tiếc nuối thấy rõ.

Lam bước từ trong ra, nghe câu hỏi từ vị khách trẻ, cô mỉm cười đáp lời thay nhân viên của mình.

- Bởi vì nó được may riêng dành cho ngày cưới của chị.

Lam nhìn kỹ dáng vẻ vị khách trước mặt. Tóc dài qua lưng đen nhánh, khuôn mặt xinh xắn với đôi mắt to tròn, trong veo. Điều khiến người ta yêu mến ngay giây phút đầu tiên đó là vẻ ngây thơ trong sáng toát lên từ khuôn mặt của cô gái. “Một cô bé dễ thương” Lam nghĩ thầm.

- Chị là... - Phương ngập ngừng vẻ mặt hoài nghi hỏi lại.

- Chị là chủ Studio này! Nếu em muốn chị sẽ thiết kế cho em một chiếc theo size của em, sẽ khác đôi chút đấy!

Nhìn vẻ tiếc nuối trong ánh mắt Phương, Lam tiếp lời. Mới gặp mặt nhưng Lam đã rất thích cô bé này. Có lẽ bởi vì bản tính yêu cái đẹp đã ăn sâu vào máu. Ai chẳng động lòng trước cái đẹp. Lam cũng vậy.

- Thật sao ạ? Như vậy thì tốt quá. Em muốn may một chiếc váy giống thế này. – Gương mặt Phương rạng rỡ hẳn lên khi nghe nói có thể may một chiếc váy tương tự, cứ như gương mặt buồn thiu trước đó chưa hề có. Nhìn vẻ mặt thoát buồn thoát vui của Phương, Lam bật cười.

- Em thật thú vị! – Lam nhận xét.

- Chồng sắp cưới của em cũng hay nói như chị. – Phương nhí nhảnh đáp lời cô – Mọi người lại hay nói em ngốc nghếch chị à! Còn anh ấy lại...

Giọng Phương liếng thoảng kể chuyện như thể quen biết lâu lắm rồi được gặp lại. Hoặc có thể là do cảm giác thân thiết từ Lam làm cô cởi mở tâm tư. Không khí studio như tràn đầy sức sống nhờ người khác trẻ tuổi.

Phương kể chồng sắp cưới của mình là thợ nhiếp ảnh tự do, anh đi vòng quanh thế giới để chụp lại những khoảnh khắc đẹp của cuộc sống. Anh ấy có một ước mơ phải hoàn thành trước khi cưới. Vì sau khi cưới, anh sắp phải về tiếp quản công ty của gia đình hai bên. Anh ấy sẽ phải từ bỏ ước mơ nhiếp ảnh, nhưng hai người sẽ được sống bên cạnh nhau. Như vậy là hạnh phúc. Phương nghĩ vậy. Quả là khi yêu một ai đó thì bất cứ điều gì cũng gọi nhớ về người đó. Nghe Phương kể chuyện, Lam lại nhớ đến Nguyên, không biết Nguyên sau này có phải về tiếp quản công ty như chồng Phương không? Hai

người Lam với Nguyên rồi có được ở bên nhau như họ không? Phương kể về chồng sắp cưới của mình với vẻ mặt sáng ngời và tràn đầy hạnh phúc. Nhìn Phương, Lam tự hỏi không biết khi nói về Nguyên, trong mắt cô có vẻ say mê và rạng ngời hạnh phúc như thế không?

Lam quen Nguyên trong một buổi Triển lãm váy cưới. Lam lúc đó mới 20 tuổi, cô sinh viên năm hai khoa thiết kế thời trang đang theo làm trợ lý giúp việc của một nhà thiết kế áo cưới có tiếng. Lam trúng tiếng sét ái tình ngay giây phút đầu tiên Nguyên đắm sâu vào cô. Định mệnh. Lam tin rằng, yêu ngay cưới cái nhìn đầu tiên đó mới chính là tình yêu, còn trải qua thời gian mà yêu thì đó là sự xiêu lòng. Lam tin ngay giây phút đó, giây phút cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt màu cà phê sữa của anh, thần Cupic đã bắn mũi tên vàng xuyên qua trái tim mình.

Nguyên lúc đó 22 tuổi là một nhiếp ảnh gia tự do. Anh đi khắp thế giới, ở lại vài nơi trong một thời gian ngắn, anh muốn lưu lại những nụ cười của cô dâu vào ngày cưới, ngày họ thật xinh đẹp và lộng lẫy trong chiếc váy trắng tinh khôi. Anh tin rằng đó là khoảng khắc đẹp không gì sánh bằng. Vì hạnh phúc!

Nguyên nói với Lam rằng, nếu một ngày nào đó anh dừng chân thì đó là vì anh đã tìm được thứ thuộc về mình. Lam nghĩ điều đó giống như cô, ngay khi nhìn thấy Nguyên đã nghĩ anh thuộc về mình. Cô ôm ấp tình yêu đối với anh. Lặng lẽ và dai dẳng. Không dám nói ra. Nhưng cũng không từ bỏ.

Và rồi anh lại ra đi. Một lời tạm biệt ngắn ngủi. Và không ngày hẹn về. Nhưng Lam tin rằng, rồi có ngày anh mệt mỏi, anh sẽ dừng chân và quay về. Và cô sẽ là bến đỗ đó, chỉ cần cô chờ đợi. Lam đâu biết rằng, năm tháng dài rộng thế, tuổi trẻ lại hữu hạn. Sự chờ đợi của cô lúc đó là ý muốn nhất thời mà lại kéo dài đằng đẵng mười năm trời, đốt cháy bao năm tháng tuổi trẻ của cô.

Năm 22 tuổi, Lam tốt nghiệp Đại học, Nguyên trở về. Anh đứng lặng lẽ ở góc hội trường dõi theo cảnh cô bước lên bục nhận tấm bằng danh dự. Sau đó, một tháng sau, cô nhận được một tấm ảnh từ anh. Trên sân khấu rực rỡ ánh đèn, trước phong màn đỏ tươi, cô khoác lên mình chiếc cử nhân màu xanh lam đứng tươi cười. Phía sau tấm ảnh có dòng chữ nghiêng nghiêng, cứng cáp của anh. “Nhà thiết kế tương lai”. Áp tấm ảnh vào lồng ngực, nơi có một trái tim đang nhảy nhót vì vui sướng, Lam thầm mơ về một tình yêu xa cách.

Năm 25 tuổi, Lam mở một studio Áo cưới trên đường Điện Biên rợp hoa bò cạp vàng nở rộ. Cô đặt tên Nhớ Thương. Ai cũng cười cái tên sến súa đó, nhưng cô lại muốn nhắc một người ở nơi xa. Rằng ở đây luôn có một người nhớ thương, đợi chờ mình trở về. Lam tin anh sẽ hiểu. Nguyên trở về vào một ngày hè nắng cháy bỏng rát. Ba tháng sau khi mọi thứ đi mọi việc của studio đi vào quỹ đạo. Bụi bặm, phong trần. Anh nhún vai cười cười, “thành bà chủ nhỏ rồi đấy!”, quà khai trương quán là tấm ảnh anh đoạt giải trong một cuộc thi nhiếp ảnh ở châu Âu. Lam treo bức ảnh ngay giữa quán, hình ảnh cô gái trẻ đứng trước gương với nụ cười e lệ, khoác trên người chiếc áo cưới trắng như đi sâu vào lòng người. Ấn tượng và xinh đẹp. Rồi anh lại ra đi. Như cơn gió. Không nói ngày trở về. Lam lại chờ đợi. Và ôm ấp về một ngày nhân vật chính trong bức ảnh anh chụp là chính cô.

Năm 27 tuổi, Lam tiễn cô học trò đầu tiên trong studio lên xe hoa về nhà chồng. Nhìn vẻ mặt rạng rỡ và ngập tràn hạnh phúc của cô bé, Lam cũng lây lan niềm vui. Lam nhắn tin cho Nguyên “Anh đã tìm được thứ cần tìm chưa?” trong cơn say rượu hỷ của học trò. Không có tin nhắn hồi âm. Nhưng Lam vẫn không bỏ cuộc. Vì Lam còn chưa thấy bờ tường của sự từ chối.

Năm 28 tuổi, mẹ Lam bắt đầu nhắc nhở về chuyện chồng con, Lam chỉ cười trừ. Mẹ cô lắc đầu, chép miệng “Biết người ta có thương mình không con? Sao chờ hoài dậy? Lỡ đâu...” rồi bỏ lửng. “Ờ thì biết đâu được mẹ, người ta có bắt con chờ đâu”. Lam thầm nói trong bụng, sợ mẹ nghe mẹ buồn. Nguyên chưa bao giờ nói ngày trở về, cũng như chưa bao giờ nói Lam đợi. Lam đợi chỉ vì Lam muốn thế, đợi ngày cô và anh chính thức yêu nhau, đợi để anh khoác lên người cô bộ váy cưới đỏ mà cô hằng yêu thích. Thế mà, anh đi mãi chưa về.

Năm 29 tuổi, Lam từ chối người con trai thứ ba đến với mình - cậu bé nhiếp ảnh trong Studio của cô. Mạnh mẽ và quyết liệt. Nhìn cậu ta, Lam thấy tuổi trẻ, nhiệt huyết, tràn đầy sức sống với tình yêu. Còn Lam, cô đang thấy mình già đi từng ngày. Cô biết tuổi xuân cô đang trôi qua từng chút một, mỗi giây mỗi phút là một sự lãng phí vô nghĩa, nhưng vẫn có một niềm tin dai dẳng đang xanh tươi nảy nở, đơm bông trong trái tim cô. Nó không chết nên cô chẳng thể yêu ai khác ngoài Nguyên. Liệu bông hoa đó có thể nở ra quả ngọt hay không? Lam không quan tâm, cô chỉ biết bông hoa đó quá rực rỡ, quá đẹp.

Năm 30 tuổi, trước ngày sinh nhật, Lam gọi điện thoại cho Nguyên. Trong điện thoại, cô nghe tiếng cười nhỏ nhẹ của một cô gái. Nhưng cô không để tâm vì tâm trí đang bay bổng trong câu nói “anh sắp về” của Nguyên. Lam nghe tiếng còi lòng mình râm ran vui sướng. Dường như sự chờ đợi của cô đã có hồi đáp. Cô bắt đầu may một chiếc váy cưới cho mình. Chiếc váy màu đỏ chứ không phải trắng. Màu đỏ dành cho tân nương. Màu của hạnh phúc.

Điện thoại Phương reo vang cắt ngang dòng hồi tưởng của Lam, Phương bước ra ngoài cửa tiệm. Không bao lâu, cô bé bước vào cùng với một người khác nữa. Nghe tiếng cười nói, Lam bất giác ngẩng đầu nhìn. Khoảnh khắc ấy, cô bàng hoàng. Người đàn ông cô ngày đêm ngóng đợi. Đôi mắt sáng như sao, luôn lấp lánh ánh cười. Nguyên đang đứng trước mặt cô. Bên cạnh Phương, vòng tay họ đan vào nhau. Thân mật. Như khẳng định quyền sở hữu của người này đối với người kia. Người đàn ông ấy nói với cô

- Lam à, anh định dẫn Phương đến gặp em thế mà em ấy đã tự mò đến rồi. – Nguyên nói với Lam mà ánh mắt vẫn dịu dàng nhìn người con gái xinh xắn bên cạnh.

- Em tự đi được! – Phương thè lưỡi nói một cách tinh nghịch.

- Cô ấy là...???

Lam ngập ngừng hỏi. Hoài nghi và ngờ vực. Trái tim cô treo lơ lửng giữa những dấu chấm kéo dài. Đắn đo và lo sợ. Sợ đáp án mà chính trong nụ cười và ánh mắt của Nguyên đã trả lời tất cả.

- Người yêu và là vợ sắp cưới của anh đấy!

Câu nói vang lên. Suốt đời này, nó sẽ lưu lại trong trái tim Lam. Như một vết dao rạch ngang lồng ngực. Đau nhói.

Nguyên chưa bao giờ hứa hẹn về một ngày về. Chưa bao giờ nói với Lam về tình yêu, về đám cưới, về hạnh phúc. Chỉ là Lam tin rằng, Lam đợi được một ngày anh mệt mỏi và trở về. Chỉ là không ngờ, anh trở về với một tình yêu khác, không phải Lam.

Buổi đêm, Lam đem chiếc váy cưới đỏ ra bỏ vào hộp phía trên đề tên Phương

với dòng chữ “Chiếc váy này dành riêng cho em”. Có lẽ chiếc váy này được tạo ra chưa bao giờ thực sự dành cho cô, mà dành cho Phương, giống như giây phút đầu tiên Phương nhìn thấy, cô bé đã nghĩ nó thuộc về mình. Lam đã quyết định tặng nó cho ngày cưới của Phương như một món quà. Để kết thúc cho một tình yêu vô vọng, một tình yêu kéo dài suốt những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất, một tình yêu đơm hoa nhưng không bao giờ kết được quả ngọt. Kết thúc!

Điện thoại nhấp nháy, tin nhắn từ cậu bé nhiếp ảnh của Studio

“Rồi sẽ qua hết thôi chị!”

“Phải không?”

“Phải! Tin em đi!”, tin nhắn ở đó, với chút niềm tin nhỏ bé còn sót lại về hạnh phúc và hi vọng, chắc chắn sẽ có một khoảng an lành dành riêng cho Lam. Phải không?

Nguyễn Ngọc Bích